

Р Е Ш Е Н И Е

№ 432

гр. Перник, 11 юни 2014 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и първи май през две хиляди и четиринадесета година в състав:

Председател: Стефан Станчев

Членове: Слава Георгиева

Ивайло Иванов

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Станчев КНАХД № 346 по описа на съда за 2014 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 93, постановено по нах дело № 1752/2013 г., районен съд Перник, е отменил Наказателно постановление (НП) № 23-2306509 от 27.ІІІ.2013 г. на директора на Дирекция "Инспекция по труда"– Софийска област, (ДИТСО) с което на "***" ЕООД, представлявано от ***, на основание чл. 416, ал.5 във връзка с чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 4000 (четири хиляди) лева за нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ, като незаконосъобразно. Решението на РС е обжалвано в законния срок с касационна жалба от надлежно легитимирано лице – ДИТСО. В жалбата не се излагат касационни основания, същата е бланкетна и с общи изрази за незаконосъобразни действия от страна на РС. Моли съда да отмени решението на районния съд и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание ответникът по касационната жалба не взема становище, а с молба заявява, че решението на РС следва да се остави в сила.

Представителят на Окръжна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд Перник, касационен състав, като съобрази наведените доводи и провери обжалваното решение при спазване разпоредбата на чл. 218 от АПК, прие за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и е допустима.

Съгласно чл. 63, ал.2 от ЗАНН, административният съд разглежда касационните жалби срещу решенията на съответните районни съдилища по реда на глава XII от АПК. Чл. 218 от АПК по принцип свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи и служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Воден от така определения предмет на настоящето касационно дело, съдът намира касационната жалба по същество за неоснователна. Аргументите за това са следните:

Предмет на разглеждане пред РС Перник е било издаденото от касатора Наказателно постановление № 23-2306509 от 27.ІІІ.2013 г. на директора на Дирекция "Инспекция по труда"– Софийска област, за налагане на административно наказание

имуществена санкция в размер на 4000 лева, на основание чл. 416, ал.5 във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ на ответника по настоящата касационна жалба. Административно-наказателната му отговорност е била ангажирана за това, че ответното дружество в качеството си на работодател е извършило нарушение на трудовото законодателство по чл. 63, ал.2 от КТ, като на 06.ІІ.2013 г. е допуснало лицето *** до работа (като шофьор) без да му бъде предоставено копие от уведомлението по чл. 62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Безспорно е и от показанията на това лице, разпитано от въззивния съд като свидетел, че той е имал уговорка – граждански договор за извършването на определено количество работа, но не е имал трудов договор сключен с въззивника.

Въззивният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактичката обстановка. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е несъставомерно, т.к. съставът на нарушението, за което ответникът по жалба е привлечен към административно наказателна отговорност, е разпоредбата на чл. 63, ал.2 от КТ, съдържаща забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал.1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП, като санкционирането на жалбоподателя на основание чл. 414, ал.3 от КТ за нарушение по чл. 63, ал.2 във вр. от КТ за това, че е допуснал до работа лице, без да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал.3, предполага да е налице подписан трудов договор между работодателя и работника, както и да е изпратено уведомление до ТД на НАП. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 6.ІІ.2013 г., а още по-малко е направено и съответното уведомление, представляващо задължение на работодателя, произтичащо от сключен трудов договор, решаващият съд е приел за практически невъзможно предоставянето на копие от трудов договор, поради обективното му несъществуване преди тази дата. Развити са подробно мотиви в насока за същността на трудовото правоотношение, че въпреки разпоредбата на чл. 1, ал.2 от КТ трудовото правоотношение не може да се предполага, както и че по естеството си трудовия договор е формален (чл. 62, ал.1 от КТ) и е юридически факт, с чието настъпване възниква не само трудовото правоотношение, но и задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и в този смисъл, доколкото не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и забраната по чл. 63, ал.2 от КТ, то неправилно нарушаването на забраната е възприето от органите на административно-наказателното производство като източник на отговорността на дружеството жалбоподател, и неправилно му е вменена административно наказателна отговорност за такова административно нарушение. По тези съображения РС е отменил наказателното постановление.

Постановеното решение е правилно. Правилно и законосъобразно решаващият съд е приел, че с оглед установеното несъществуване на трудов договор, за работодателя обективно не би могло да възникне задължение да представи екземпляр от такъв и следващото се уведомление, както и не би могъл да наруши регламентираната в чл. 63, ал.2 от КТ забрана да допусне до работа работник или служител, преди да му представи документите по ал.1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и копие от уведомление по чл. 62, ал.3 от КТ. В този смисъл описаното в НП нарушение се явява несъставомерно по посоченият текст – чл. 63, ал.2 от КТ, т.к. приетата от АНО правна квалификация не отговаря на действително установените по делото фактически положения, отразени в АУАН и НП. Безспорно е, че ответникът по касационната жалба е предприел действия в такава насока към 8.ІІ.2013 г., от когато е приложено копие от трудов договор и съобщението до НОИ. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че прецизният анализ на посочените разпоредби

налага извода, че изпълнителното деяние на чл. 63, ал.2 от КТ е бездействие, чрез което работодателят е допуснал работника, преди да му предостави документите по чл. 63, ал.1 от КТ. Следователно в двете алинеи на чл. 63 от КТ са посочени различни форми на изпълнителни деяния и се визират различни по вид нарушения. В НП е прието от АНО, че описаното деяние съставлява нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ. Посочената норма предполага, че освен уведомлението до НОИ на лицето не е предоставено и копие от трудов договор, тъй като е разписано "документите" по ал. 1, а не при условие на алтернативност. В тази връзка районен съд има мотивировка, защо не споделя изложените в НП обстоятелства.

Неслучайно в Глава пета от КТ "Възникване и изменение на трудовото правоотношение", раздел първи "Трудов договор", систематично са подредени първо сключване на трудов договор, след него форма и трето по ред начало на изпълнението, където са намерили място текстовете на чл. 63 от с.к., посочени за състав на нарушение в процесният случай. Законодателят е въвел изискване за форма на трудовия договор с текста на чл. 62, ал.1 от КТ, според който трудовият договор се сключва в писмена форма, а чл. 61, ал.1 от КТ посочва сключването му между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. От сключването му възникват правата и задълженията на страните. Съответно от този момент за работодателя възникват следващите се в тази връзка задължения за изпращане на уведомления, да предостави преди постъпването му на работа екземпляр от трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението. След сключването възниква и изричната забрана да допуска до работа работник, преди да му ги предостави. В конкретния случай доказателствата установят безспорно, че няма сключен трудов договор, но това не се отчита от АНО, за да възникнат следващите се от това задължения за дружеството. В тази връзка съдът намира за правилни изводите на решаващия състав, че е невъзможно работодателят да връчи трудов договор – съответно уведомлението, издадено въз основа на него, които не съществуват в правния мир. С оглед изложените съображения, настоящият състав, при извършената проверка по чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Не са налице касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно.

Мотивиран така административен съд Перник, касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 93, постановено по нах дело № 1752/2013 г., районен съд Перник.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.